

Milé farnice, milí farníci!

Pod ochranou Panny Marie, Matky Boží, vstupujeme do nového roku 2021. Bůh je s námi a má nás rád! Ví o všem, co se odehrává v tomto světě i v našich životech. S Bohem se nemusíme bát toho, co nám nový rok přinese. Bůh je věrný a neopustí nás! Věřím, že s pomocí Boží, vědců a lékařů se bude také zlepšovat situace ohledně pandemie Covid – 19. Patří jim naše poděkování a vděčnost! Minulý rok nám ukázal, že musíme nově promýšlet naše vztahy k lidem a k celé planetě Zemi! Každý z nás musí také pracovat na sobě, aby život na naší planetě byl lepší. **Přeji vám vše dobré v novém roce 2021!**

P. Jiří Můčka, omi

1. 1. 2021 v 15.30 h

NOVOROČNÍ KONCERT

Ladislav ŠOTEK – varhany, Jana Wilkes – zpěv

on-line na www.klokoty.cz nebo přímo na youtube: Farnost Klokoty

Výtěžek koncertu na úpravu presbytáře v Klokotech,

příspěť můžete na účet 5810852339/0800

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2021

Příspěť můžete po mši sv. před kostelem 9., 10. (so-ne) a 16., 17. (so-ne) 1. 2021.

Koledování na Pražském sídlišti se nekoná.

18. – 25. 1. 2021

TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ

„Zůstaňte v mé lásce, a ponesejte hojné ovoce“ (srov. J 15,5-9)

17. 1. neděle – 10 h

MŠE SV. pro rodiny s dětmi

2. 2. úterý – 17 h Uvedení Páně do chrámu

HROMNIČNÍ POUŤ OTCŮ A MATEK

(přineste si svíčky)

ROZHOVOR S MISIONÁŘEM P. GÜNTHEREM ECKLBAUEREM, OMI

P. Günther Ecklbauer, omi pochází z Lince v Dolním Rakousku.

Studium v Linci v letech 1982-1990.

Vstup k oblátům: prenoviciát v Linci 1984-1985, noviciát v Hünfeldu u Fuldy (Německo) 1985-86, 1990-91 jáhenská praxe v Linci, kněžské svěcení v Kroměříži 1992.

Místa působení: V roce 1991 přichází posílit misii oblátů v České republice, konkrétně do Kroměříže.

2001-02 strávil sabatický rok v Gelsenkirchenu a v Jeruzalémě.

2002-2005 působení v Táboře a okolí.

České veřejnosti je známý díky svému šestiletému působení v Pákistánu v letech 2006-2012.

2012-14 zkušenost u Malých bratří v Libanonu a v Egyptě.

Od začátku roku 2015 v Plasích (Plzeň-sever): farní a vězeňská pastorace.

Otče Günthře, od roku 1991 působíš jako misionář v České republice. Mohl bys krátce popsat cestu, která Tě do Čech přivedla, a proč jsi tady už tak dlouho?

V létě 1989 (před věčnými sliby) jsem jasně rozlišoval a rozpoznal své misijní povolání a začal jsem bombardovat svého provinciála žádostmi, že chci jít na misie do Japonska nebo Číny (tam hledali tehdy dobrovolníky a už od mládí mne tyto země přitahovaly). Jenže v listopadu přišla sametová revoluce a tím i možnost znovu jít do Československa, odkud přišli v roce 1934 první obláti do Rakouska. Takže mne provinciál poprosil změnit své plány a touhy a posílit první skupinku oblátů v Kroměříži. I když jsem do posledního dne mého odjezdu na Moravu doufal v nějaký zázrak, že

bych se na konec přece jen dostal na Dálný východ, cítil jsem se zde od samého začátku dobře a dodnes vnímám Českou republiku jako svůj domov.

Z této „domovské misie“ jsi pocítil touhu odejít do muslimské země. Co Tě k tomu vedlo?

Vstoupil jsem k oblátům, abych přinášel chudým a opuštěným radostnou zvěst (Lk 4,18 bylo heslo našeho zakladatele sv. Evžena de Mazenod), a to mi nějak ve farní pastoraci ve Střední Evropě chybělo. Pak nastalo 11. září 2001 s atentáty v Americe a „náhodou“ ten stejný den začal můj sabatický rok, který jsem strávil v Německu v Gelsenkirchenu, ve městě s větším procentem muslimů, a v Jeruzalémě v muslimské čtvrti. Tak se rodila touha lépe poznávat muslimský svět a zároveň podporovat křesťanskou menšinu.... A 2 roky poté jsem se na Klokotech setkal s pákistánským oblátem a najednou se mi touha sloužit chudým a touha žít v muslimské zemi spojila....

Mohl bys představit pákistánskou oblátskou misii v Pákistánu?

Ta se od doby, kdy jsem tam působil, dost změnila. Tehdy jsme byli skoro sami cizinci, hlavně ze Srí Lanky, ale i z Polska, Kanady, Indonésie, a jen 3 pákistánští kněží obláti. Ale dnes jsou tam už jen misionáři ze Srí Lanky a sami domorodí mladí obláti.

Tehdy věnovali obláti velkou energii vybudování diecéze v Květě v provincii Belúčistán a skoro všichni kněží tam byli obláti (včetně biskupa). Dnes je tam také dost diecézních kněží a příští biskup pravděpodobně už nebude oblát. Také máme v Pákistánu už druhou velkou

farnost v poušti, tentokrát na indické hranici, a přebíráme další farnosti, které se hodí k našemu charizmatu: buď na chudých okrajích velkoměst anebo na venkově na místech, kde jsou křesťané zvlášť chudí či v opovržení.

Kdo byli lidé, ke kterým jsi byl poslán?

Tito lidé pocházeli z kasty nedotknutelných, u kterých začala v osmdesátých letech devatenáctého století velmi úspěšná misie vlámských kapucínů. Proto mají většinou velmi tmavou pleť. Přišli sem, do pouštní oblasti Derekabad, z různých koutů Pákistánu v sedmdesátých letech minulého století, aby zde zúrodnili poušť a tím získali vlastní půdu. Živí se jako drobní rolníci anebo - když nemají vlastní půdu - jako nádeníci.

Co obnáší práce misionáře v takovéto oblasti, případně práce misionáře v chudé zemi obecně?

Na jedné straně je to normální pastorační práce, která spočívá v pastoračních návštěvách, v různých společenstvích, ve slavení svátostí a provádění pohřbů. I když také toto je jiné než u nás: odehrává se to v jiných klimatických podmínkách a při dalekých cestách a s ohledem na místní kulturu: např. svatby trvaly

hodiny a hodiny, už jen kvůli nekonečnému čekání, a zabíraly často celý den, když se odehrály ve vzdálených vesnicích. A pohřby byly někdy srdcervoucí kvůli plačkám, ale někdy i kvůli situacím rodin, které náhle opustila matka anebo otec živitel. Na druhé straně je tu mnoho činností, s kterými se u nás v Česku nesetkáme: vedení škol, zemědělství, ale i – jako v našem případě – vedení procesů o půdu a jiné aktivity pro ochranu našich křesťanů a jejich lidských práv.

Zůstal jsi na misii poměrně dlouho, bylo to tvoje rozhodnutí, protože sis

tuto zemi oblíbil, nebo za Tebe rozhodli představení?

Oblíbil jsem si tuto zemi a její lidi a představení byli tomu rádi. Vzpomínám si na rozhovor s představeným na konci dvouleté zkušební doby, kdy se mělo rozhodnout, jestli zůstanu nebo ne. Tento představený mne poslal rok předtím do pouštní farnosti, aby zacpal díru, která tam vznikla, a jistě si uvědomoval, jak to bylo pro mne těžké a že mi svěřil příliš brzy až moc velké sousto. Na začátku byl dost nervózní, zřejmě proto, že očekával, že toho mám už dost, a nevěděl koho dát tam místo mne. Když zjistil, že tam chci zůstat, zjevně se uvolnil a rozveselil....

Odcházel jsi do cizí země určitě s nějakými očekáváními. Co se naplnilo a co bylo úplně jinak?

Naplnila se moje touha žít s nejhudšími. Dokonce byla moje očekávání překonána: Už jako student jsem našeho provinciála slyšel vyprávět o Derekabádu, a byl jsem nadšený. Potom jsem jednou četl o této misii článek a nějak mne to velmi oslovilo. Během prvních týdnů v Pákistánu mi ukázali všechny naše misie a nejvíc jsem se zamíloval právě do Derekabádu, a sice od prvního okamžiku... Ale nikdy bych si sám od sebe netroufnul chtít jít do takové výjimečné a věhlasné misie....

Co bylo jinak? Na jedné straně bylo bolestné, že jsem nestačil na požadavky takové misie, protože mi chyběly jak zkušenosti, tak i praktické schopnosti, abych dobře zvládl nečekané úkoly, o kterých jsem mluvil výše. Ale s tím jsem i trochu počítal... Horší bylo, že jsem toužil být jedním z nich, být chudým nablízku, ale propast mezi námi byla přes všechnu blízkost při návštěvách v posledních koutcích pouště vždy velká: barva pleti, která mi dávala vyčnívat, moje zajištěnost, moje velké terénní auto,

i jejich očekávání a jejich přílišný respekt...

Proměnil se Tvůj pohled po této šestileté zkušenosti? Co bys chtěl zmínit jako zkušenost pro nás Evropany?

Pochopil jsem tam ještě jasněji něco, co pro mne bylo už při mém prvním pobytu v Česku záležitostí srdce: Role blízkosti k lidem a důležitost bližšího kontaktu s lidmi a návštěva u nich doma. Pastorační práce v Pákistánu na to klade velký důraz. Farníci očekávají, aby je kněz či katechista jednou za čas navštívil a modlil se s nimi.

Žiješ po návratu do Čech jinak než předtím? Chybí ti Pákistán? Chtěl by ses znovu vrátit?

Toto je snad nejtěžší otázka... To jediné, co je hned vidět, že vždy mám co vyprávět... anebo že asi víc šetřím vodou... Ale jsou věci, které se nedají vyjádřit nebo postřehnout... Zkušenost pouště, zkušenost života s chudými lidmi něco v člověku zanechává... Byla to obrovská zkušenost, která mi dala určitý nadhled ohledně života a problémů, že věci se mohou řešit jinak než zde v Evropě a že je to přesto dobře.... Jistě jsem získal i sebedůvěru, že jsem dokázal někde vytrvat v náročných podmínkách...

Ale je tam ještě něco, co je mnohem hlubší... měl jsem možnost žít naplno oblátské charisma, aspoň onen aspekt, kvůli kterému jsem do našeho společenství vstoupil... to naplnilo moji duši, kterou Pán právě pro žití tohoto charismatu uzpůsobil... prostě mi dal do srdce touhu být nablízko nejposlednějším... dal mi to zakusit i dal mi poznat mé hranice, tím pádem jsem dosáhl určitého pokoje, takže nebudu furt vymýšlet a snít o věcech, na které nemám. Pomohlo mi to totiž odložit své plány a přijmout celým srdcem místo, kam mne Bůh postavil, to je Česko,

protože mně to při mých možnostech a schopnostech stejně nejvíc sedí.

Pákistán mi samozřejmě trochu chybí, zároveň vím, že bylo dobré pro mne i druhé, že jsem odešel... Je tam dost mladých a schopných pákistánských oblatů... Sice mi nynější představený oblatů, který mne tehdy v prvním roce v Pákistánu doprovázel jako mladý jáhen při bohoslužbách, řekl, že bych už nemusel vést misijní stanici, ale že by přítomnost staršího obláta mezi tolika mladými přivítal. Kdyby mě tam představení poslali, šel bych rád, a stále se urdsky nějak domluvím, ale nemyslím si, že by mne tam opravdu potřebovali.

Co mi opravdu chybí, je kontakt s nejpouštěnějšími... Proto mi Pán nyní přihrál službu vězeňského kaplana (na částečný úvazek – 12 hodin týdně).

Ještě stále udržuješ některé kontakty a přátelství?

Ano. Hlavně přes WhatsApp a Messenger, protože jsou mezi Pákistánci velmi oblíbené... Jsem v kontaktu s některými spolubratry, kteří tam pracovali či ještě jsou, i s bývalými farníky. Například dnes ráno mi jako první čtyři zprávy přišla jedna z Indonésie, druhá z Pákistánu, třetí ze Srí Lanky a poslední z Čech.

Když bychom mluvili o Pákistánu jako o misijní zemi, co je její bolestí? Máme možnost lidem, které jsi měl rád/máš rád, i my nějak pomoci?

Bolestí a potřeb je hodně. Největší bolestí asi vždy je, že se nám tak málo daří žít evangelium, a tím pádem se málo daří i předávat evangelium tak, aby životy proměňovalo... Evangelium je o Boží lásce k člověku, která se vtělila a projevuje v Kristu, a vždy také o důstojnosti Božího dítěte, která je ohrožena zvenku i zevnitř... Křesťané v Pákistánu jsou opovrhovanou a odstrkovanou menšinou a sice nejen

kvůli náboženství, nýbrž i kvůli svému původu z nejnižší kasty... A proto se i často usadí v hlavě a v srdci našich křesťanů rezignace a fatalistická mentalita, vůbec se nesnaží dostat se ze své pozice na konci společenského žebříčku... Ze slabého vědomí důstojnosti vlastní i druhých také vyplývá i řada dalších neduhů jako malicherné konflikty (jak říká přísloví mezi muslimy, které se v urdštině rýmuje: Kde jsou křesťané, tam jsou hádky...). Přesto jsou to lidé jak na pohled, tak i vnitřně velmi krásní. Jsou vystavení drsnému podnebí, nemocem bez zdravotního nebo sociálního pojištění, mnoha nespravedlnostem, ale dokážou se radovat a slavit, věřit a doufat, odevzdat se do Božích rukou...

Jak my jim tady můžeme pomoci, to je podpora škol, ale také pomoc v případě nějakých katastrof, aby se znovu mohli postavit na vlastní nohy... jako např. teď když mimořádně silné monzunové deště (nejsilnější za posledních 90 let!) zničily všechny hliněné domky a zima se blíží. Bydlení je prostě základ a lidé nemají rezervy, z kterých by mohli čerpat. Až

další úroda příští rok jim přinese další peníze....

Je vůbec nějaká forma pomoci, která je rozvojová a dlouhodobá, která pouze nezalepí jednu mezeru vedle mnoha dalších?

Jistě jedna z neúčinnějších forem pomoci je - jak jsem se o tom už zmínil - podpora farních škol a vůbec vzdělání. Dává to lidem sebevědomí i rozhled. Když člověk něco umí, je ve vážnosti i v muslimské společnosti a má možnost si vydělávat a být samostatný. Proto o. Temsey Croos OMI, zakladatel misie Derehabád, vždy zdůrazňoval, že „půdu vám mohou zase vzít, vzdělání nikoli...“ I v materiální rozvojové pomoci nepodporoval tolik jednotlivce, nýbrž usiloval o to, aby všichni mohli stát na vlastních nohách, např. tím, že všem obstaral vodní čerpadlo, aby mohli zavlažovat svá pole. Naše školy jsou také místem, kde můžeme dětem předávat víru a učit je základy, aby mohly jednou vydávat svědectví Kristu jak slovem, tak i životem a radostnou důvěrou v Boha.

Převzato z časopisu Setkání 1/2021

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ ZE ZIMBABWE

Drazí přátelé!

Přeji vám z Afriky radostné svátky Božího narození a požehnaný celý nový rok. Ať je to dítě, jehož narození všichni slavíme, světlem v téhle nelehké době i ve vašich osobních temnotách a naději při zdoluhavém čekání na konec koronavirové pandemie.

Posílám vám tento pozdrav z misie Maraire v Zimbabwe zatím bohužel bez nového zpravodaje. Měl vám přijít k Vánocům, ale poslední týdny včetně tohoto vánočního byly pro nás obláty tady v nové misii nesmírně náročné. Sešlo se najednou tolik trablů a nečekaných úkolů, že na nějaké psaní nebo třídění fotek

nebyl vůbec čas. Ale vězte, že teď už je lépe (a snad to i vydrží) a „za odměnu“ máme elektřinu z malé sluneční elektrárny a horkou vodu ohřátou taktéž horkým africkým sluncem. Vlastně to není vůbec za odměnu, ale ze štědrosti mnohých z vás, kdo jste nám přispěli skrze Oblátské (Mariánské) misijní dílo. Ze srdce vám děkujeme.

Od září, kdy jsme se do misie konečně nastěhovali, navazujeme vztahy s místními nejen našimi farníky, rozjíždíme pastorační a dáváme do pořádku zanedbané církevní struktury. A taky zahradníčíme. Ale o tom všem podrobněji až ve zpravodaji.

Buďte zdraví po všech stránkách, vytrvejte v naději a lásce a, nakolik je to možné, zůstaňte spojeni v modlitbě.

Váš o. Karel Mec, OMI

P. S. Na koláži z fotografií vidíte nás dva obléty před jedním z našich domů s novým slunečním ohříváčem vody na střeše; pastviny, jinak vyprahlé, po měsíc

trvajících silných deštích plné potoků a tůní a natolik podmáčené, takže máme velký problém dostat se z misie na cestu; děti z Papežského misijního díla dětí před jedním z našich kostelů; vánoční motiv na stěně jiného našeho kostela; a něco z místní fauny.

LORETÁNSKÉ LITANIE

Papež František připojil tři nové invokace k Loretánským litaním

Od 20. června 2020 jsou loretánské litanie (kancinál 067) rozšířeny o tři nové invokace. První nová invokace „Matko milosrdenství“ byla zařazena za invokaci „Matko církve“

Druhá invokace „Matko naděje“ byla zařazena za invokaci „Matko božské milosti.“

Třetí invokace „Útěcho migrantů“ byla zařazena za invokaci „Útočiště hříšníků“.

STANOVISKO ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE K OČKOVÁNÍ PROTI COVID-19

Česká biskupská konference (ČBK) vydává toto stanovisko v situaci pandemie nemoci covid-19, kdy se objevuje velké množství protichůdných tvrzení o očkování, z nichž některá jsou nepravdivá, překroucená nebo jsou součástí různých konspiračních teorií

Vědci celého světa se v tomto roce spojili v nevídaném úsilí, aby vyvinuli pokud možno účinnou a bezpečnou vakcínu proti nemoci covid-19. Současně se však šíří pochybnosti o etice vývoje a výroby některých očkovacích látek, které jsou (domněle či skutečně) spojeny s použitím tkání pocházejících z potracených lidských plodů.

Toto znepokojení je oprávněné: „Lidský život je posvátný a nedotknutelný v kterémkoliv okamžiku své existence, tedy i v těch počátečních momentech, které předcházejí jeho narození,“ napsal svatý Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium vitae*.

Křesťanská tradice proto vždy odsuzovala (a stále odsuzuje) umělý potrat jako velké mravní zlo. Z tohoto důvodu také považuje využití buněk

získaných při umělém potratu k lékařským účelům za nepřijatelné.

Očkovací látky proti covid-19 (i ostatním nemocem) lze vyrobit a testovat, aniž bychom nutně potřebovali materiál pocházející z lidských plodů. Na nich se na různých místech na světě usilovně pracuje. Současně ale bohužel platí, že většina vakcín, která bude u nás pravděpodobně během několika následujících měsíců dostupná, byla vyvinuta s pomocí eticky problematického materiálu

Některé výzkumné týmy a farmaceutické společnosti při vývoji vakcíny vůbec nepoužily buněčné kultury pocházející z potracených lidských plodů (CureVac), jiné je naopak při vývoji a/nebo výrobě očkovacích látek uplatnily (AstraZeneca, Janssen Pharmaceutica NV). V ostatních případech se na těchto

buňkách jen testovala účinnost výsledné vakcíny a její způsob vývoje a výroby byl jinak morálně nezávadný (BioNtech-Pfizer, Moderna, NovaVax).

Ne všechny vakcíny proti covid-19 jsou si tedy (z etického hlediska) rovny.

.....
Každý člověk má povinnost pečovat o své zdraví, protože představuje vzácný Boží dar, jak o tom píše i Katechismus katolické církve v článku 2288. Prevence infekčních onemocnění je důležitou součástí ochrany života a zdraví, kdy nejde jen o nás, ale také o druhé lidi a o společné dobro.

Co se týče obav o zdravotní bezpečnost vakcín, které pociťuje nemálo věřících rodičů, lékařů a jiných osob, je možné říci toto: Je jistě oprávněné žádat zodpovědné instituce a osoby o objasnění často kladených otázek, principů fungování vakcín i mechanismů kontroly jejich zdravotní neškodnosti. Současně je však třeba k alarmujícím zprávám na sociálních sítích a v jiných médiích přistupovat s kritickým úsudkem a ověřovat je u více nezávislých odborníků.

Úkolem České biskupské konference není suplovat činnost vlády či

Ministerstva zdravotnictví v této oblasti. Je však na místě rozptýlit největší obavy řady věřících a vnést do problematiky určité světlo. Proto chceme zopakovat: nechat se očkovat je morálně přípustné. Vakcinaci je třeba zvažovat nejen s ohledem na zdraví vlastní, ale i druhých lidí a na společné dobro. Při svém rozhodování tedy nemysleme jen na sebe, ale zvláště na nejzranitelnější spoluobčany, pro něž nakazit se nemocí covid-19 znamená být ohrožen nejen na zdraví, ale též na životě.

Na druhou stranu nelze nikoho diskriminovat kvůli rozhodnutí nenechat se očkovat. „Očkování obvykle není morální povinnost, a proto musí být dobrovolné.“ V takovém případě však člověk musí zodpovědným způsobem udělat vše potřebné pro to, aby případně nenakazil druhé, zvláště ty, kteří ze zdravotních a jiných důvodů nemohou být očkováni

Olomouc, 22. prosince 2020

Mons. Antonín Basler, biskup
zodpovědný v ČBK za oblast bioetiky

Redakčně kráceno.

*Celý text na www.klokoty.cz
nebo zde:*

Děkujeme za každoroční „stromkovou službu“
Martinu Krejčímu, Josefu Turkovi z Košína, který stromky daroval
a pí Kříženecké z Pražského sídliště.
Pán Bůh zaplať!

Prosíme o pomoc s úklidem vánočních stromků
11. 1. 2021 - pondělí - v 17.30 h

Od 1. ledna (pátek) bude možné zapisovat v zákristii INTENCE NA MŠE SVATÉ
na měsíc červenec, srpen a září 2021.

FARNÍ PLES PRO MISIE SE LETOS NEKONÁ

Klokoty – události leden 2021

*Pokud není uvedeno jinak,
mše sv. každý den
po-so 17 h, ne 8.30, 10 h,
středa-nemocnice 18.15*

1. 1. pátek	Slavnost Matky Boží PANNY MARIE - zasvěcený svátek Světový den modliteb za mír • Den obnovy samostatného českého státu • mše sv. v 8.30 a 10 h • Dražice mše sv. v 8.30 h 15.30 h - Novoroční koncert - L. Šotek a J. Wilkes - on-line
2. 1. sobota	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. 1. neděle	2. neděle po Narození Páně • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h • Dražice mše sv. v 8.30 h
5. 1. úterý	<i>Emauzy - 10 h</i> Benjamín (každé úterý)
6. 1. středa	Slavnost Zjevení Páně - doporučený svátek
8. 1. pátek	Svátost smíření, adorace 17.30 - 18.30 h Tříkrálové koledování dětí na Pražském sídlišti - se letos nekoná
9. 1. sobota	První sobota v měsíci 17 h mše sv. • po mši sv. (i v neděli) Tříkrálová sbírka
10. 1. neděle	Svátek křtu Páně • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h • Dražice mše sv. v 8.30 Končí doba vánoční - začíná liturgické mezidobí
11. 1. pondělí	Úklid vánočních stromků po mši sv. - 17.30 h
15. 1. pátek	Svátost smíření, adorace 17.30-18.30 h
16. 1. sobota	po mši sv. můžete přispět před kostelem do Tříkrálové sbírky
17. 1. neděle	2. neděle v mezidobí • mše sv. v 7.30, 8.30 h • mše sv. v 10 h pro rodiny s dětmi po mši sv. můžete přispět před kostelem do Tříkrálové sbírky • Dražice mše sv. v 8.30 h
18. 1. pondělí	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů • 18.-24.1. - Týden modliteb za jednotu křesťanů
21. 1. čtvrtek	Památka sv. Anežky, panny a mučednice
22. 1. pátek	Svátost smíření a adorace 17.30 - 18.30 h
24. 1. neděle	Neděle Božího slova • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h 16 h řeckokatolická mše sv. • Dražice mše sv. v 8.30 h
25. 1. pondělí	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. 1. úterý	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
28. 1. čtvrtek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29. 1. pátek	Svátost smíření a adorace 17.30 - 18.30 h • pá-so-ne Triduum Modliteb matek
31. 1. neděle	4. neděle v mezidobí • mše sv. v 7.30, 8.30 a 10 h
z února 2021	
2. 2. úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu - Hromniční pouť otců a matek - mše sv. v 17 h
3. 2. středa	mše sv. v 17 h se Svatoblažským požehnáním

Možnost ke sv. zpovědi po-so 16.30 - 17.00, v pátek 17.30 - 18.30 nebo kdykoliv po domluvě.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty, Staroklokotská 1, Tábor 390 03

tel: 381 232 584 e-mail: rkf.tabor-klokoty@dicb.cz <http://www.klokoty.cz> <http://www.oblati.cz>

Dary na opravy a provoz našeho poutního místa můžete zasílat

na účet u České spořitelny 4634722329/0800. Na požádání vystavíme potvrzení.

Najdete nás také na Facebook a Twitter

Administrátor farnosti: P. Jiří Můčka, OMI, tel.: 731 402 862

Farní vikáři na Klokotech: **P. Karel Zaiser, OMI, tel.: 731 402 860**

P. Martin Sedloň, OMI, tel.: 731 621 241

Pastorační asistentka: Janka Pecherová, tel: 731 139 306

Diecézní ředitelka PMD - Mgr. Hana Koukalová, tel.: 603 224 665

Děkujeme za dobrovolný příspěvek na tisk našeho „Fiatu“, výrobní náklady na 1 výtisk činí téměř 5 Kč.
Můžete vhodit do kasičky v kostele.